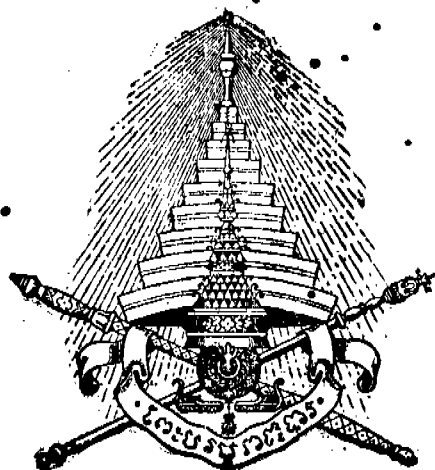

วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๕ หน้า ๕๑

พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน

พุทธศักราช ๒๔๗๕

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศ
จงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมภาษีโรงเรือนและขยายออกไปถึงที่ดินด้วย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยปริยายตามตราต่อไปนี้

เล่ม ๔๘ หน้า ๕๒ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
พุทธศักราช ๒๔๗๕

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้เฉพาะแต่ในท้องที่ซึ่ง
ได้ระบุไว้ในบัญชีต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้

ต่อไปเมื่อทรงพระราชดำริเห็นสมควรจะใช้พระราชบัญญัตินี้
ขยายออกไปในท้องที่ใด จะได้มีประกาศพระบรมราช
โองการให้ขยายออกไปเป็นคราว ๆ

มาตรา ๔ นับตั้งแต่วันที่ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป
และภายในท้องที่ซึ่งได้ระบุไว้ตามมาตราก่อน ให้ยกเลิก
กฎหมายดังต่อไปนี้

๑. ประกาศภาษีเรือโรงร้านตึกแพ ปีมะเมียโทศก จุล
ศักราช ๑๒๓๒

๒. ประกาศแก้ไขข้อความในประกาศเก็บภาษีเรือโรงร้าน
ตึกแพ ปีมะเมียโทศก จุลศักราช ๑๒๓๒

๓. ประกาศแก้ไขเพิ่มเติมภาษีเรือโรงร้าน พุทธศักราช
๒๔๗๕

วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๙ หน้า ๕๓

๔. ประกาศว่าด้วยการใช้ประกาศแก้ไขเพิ่มเติมภาษีเรือ
โรงเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๔

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าข้อความมิได้แสดง
ให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“ที่ดิน” ให้กินความถึง ทางน้ำ บ่อน้ำ สระน้ำ ฯลฯ

“โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ” ให้กินความ
ถึงแพด้วย

“ราคาตลาด” หมายความว่า จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สิน
พร้อมทั้งสิ่งที่ทำเพิ่มเติมให้ดีขึ้นทั้งสิ้น (ถ้ามี) ซึ่งจะจำหน่าย
ได้ในขณะเวลาที่กำหนดราคาตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้รับประเมิน” หมายความว่า บุคคลผู้พึงชำระค่าภาษี

“ปี” หมายความว่า ปีตามปฏิทินหลวง

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานซึ่งเสนาบดี
ได้ตั้งขึ้นเพื่อจัดการประเมินภาษี

“พนักงานเก็บภาษี” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครอง
ผู้ซึ่งต้องจัดเก็บและเร่งรัดให้ชำระค่าภาษี กล่าวคือสมุหเทศา
ภิบาล ผู้ว่าราชการจังหวัด และนายอำเภอ อันกระทำการ
นั้น ๆ ในความควบคุมของเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหา
สมบัติ

เล่ม ๔๕ หน้า ๕๔ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕

“เสนาบดี” หมายความว่า เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

“กำหนด” หมายความว่า กำหนดโดยกฎเสนาบดีตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านให้แบ่งทรัพย์สินออกเป็น ๒ ประเภท คือ

(๑) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ กับที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ

(๒) ที่ดินซึ่งมิได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ

“ที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ” ตามความหมายแห่งมาตรานี้ หมายความว่า ที่ดินซึ่งปลูกโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ และบริเวณต่อเนื่องกันซึ่งตามปกติใช้ไปด้วยกันกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ

มาตรา ๗ ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎเสนาบดีแต่งตั้งเจ้าพนักงาน กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมและกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๕๕

กฎเสนาดินนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้นับได้

ภาค ๑

ภาษีโรงเรือน และสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ กับที่ดินซึ่งใช้
ต่อเนื่องกับโรงเรือนและสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ

มาตรา ๘ คำภาษีตามภาค ๑ นี้ ให้ผู้รับประเมินชำระ
ปีละครั้งตามคำรายปีของทรัพย์สินคือโรงเรือนหรือสิ่งปลูก
สร้างอย่างอื่น ๆ กับที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่ง
ปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ นั้นโดยอัตราร้อยละห้าแห่งคำรายปี

“คำรายปี” ตามภาค ๑ นี้ ให้หมายความว่า จำนวน
เงินซึ่งทรัพย์สินนั้น ๆ สมควรจะให้เช่าได้ในปีหนึ่ง ๆ ถ้า
ทรัพย์สินนั้นให้เช่า ท่านว่าค่าเช่านั้นเป็นหลักคำนวณคำ
รายปี แต่ถ้ามีเหตุอันบ่งให้เห็นว่าค่าเช่านั้นมีจำนวนเงิน
อันสมควรจะให้เช่าได้ในปีหนึ่ง ๆ ไซ้ ท่านว่าพนักงาน
เจ้าหน้าที่มีอำนาจแก้หรือคำนวณคำรายปีเสียใหม่

มาตรา ๙ ทรัพย์สินดังต่อไปนี้ ท่านให้ยกเว้นจากบท
บัญญัติแห่งภาคนี้

(๑) พระราชวังอันเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดิน

(๒) ทรัพย์สินของรัฐบาลซึ่งใช้ในกิจการของรัฐบาล
หรือสาธารณะ

เล่ม ๔๕ หน้า ๕๖ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕

(๓) ทรัพย์สินของโรงพยาบาลสาธารณะและโรงเรียน
สาธารณะ ซึ่งกระทำกิจการอันมิใช่เพื่อเป็นผลกำไรส่วน
บุคคล และใช้เฉพาะในการรักษาพยาบาลและการศึกษา

(๔) ทรัพย์สินซึ่งเป็นศาสนสมบัติอันใช้เฉพาะใน
ศาสนกิจอย่างเดียว หรือเป็นที่อยู่ของสงฆ์

(๕) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่งปิดไว้
ตลอดปีและเจ้าของมิได้อยู่เองหรือให้ผู้อื่นอยู่ นอกจากคน
เฝ้า ในโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ หรือในที่ดินซึ่ง
ใช้ต่อเนื่องกัน

มาตรา ๑๐ โรงเรือน หรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่ง
เจ้าของอยู่เอง เมื่อมีค่ารายปีไม่เกินหกสิบบาทต่อปี ท่าน
ให้ยกเว้นจากบทบัญญัติแห่งภวณ

มาตรา ๑๑ ถ้าโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ถูก
รื้อถอนหรือทำลายโดยประการอื่น ท่านให้ลดยอดค่ารายปี
ของทรัพย์สินนั้นตามส่วนที่ถูกทำลายตลอดเวลาที่ยังไม่ได้ทำ
ขึ้น แต่ในเวลานั้นโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ นั้น
ต้องเป็นที่ซึ่งยังใช้ไม่ได้

ในกรณีนี้ถ้าไม่มีโรงเรือนอื่นหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ
ในที่ดินนั้น ท่านให้กำหนดค่าภาษีในเวลาที่ถูกกล่าวข้างบนตาม
บทบัญญัติในภาค ๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้

วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๙๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๕๗

มาตรา ๑๒ โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่ง
ทำขึ้นในระหว่างปีนั้น ท่านว่าให้เอาเวลาซึ่งโรงเรือนหรือสิ่ง
ปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ นั้นได้มีขึ้นและสำเร็จจนควรเข้าอยู่ได้
แล้วเท่านั้นมาเป็นเกณฑ์คำนวณค่ารายปี

ถ้าในระหว่างปีไม่มีโรงเรือนอื่นหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ
ในที่ดินนั้น ท่านให้กำหนดค่าภาษีเฉพาะเวลานั้น ตามบท
บัญญัติในภาค ๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๓ ถ้าเจ้าของโรงเรือนใดติดตั้งส่วนควบที่สำคัญ
มีลักษณะเป็นเครื่องจักรกลไก เครื่องกระทำหรือเครื่อง
กำเนิดสินค้าเพื่อให้ดำเนินการอุตสาหกรรมบางอย่าง เช่น
โรงสี โรงเลื่อย ฯลฯ ขึ้นในโรงเรือนนั้น ๆ ในการประเมิน
ท่านให้ลดค่ารายปีลงเหลือหนึ่งในสามของค่ารายปีของทรัพย์สิน
นั้น รวมทั้งส่วนควบดังกล่าวแล้วด้วย

มาตรา ๑๔ เวลาซึ่งลดค่ารายปีตามภาคนี้ ท่านให้
คำนวณแต่เดือนเต็ม

มาตรา ๑๕ ในท้องที่ซึ่งได้จัดตั้งสุขาภิบาลแล้ว หรือ
จะตั้งขึ้นก็ดี ท่านให้แบ่งผลประโยชน์จากภาษีนั้น ระหว่าง
สุขาภิบาล (สองส่วนในสาม) กับรัฐบาล (หนึ่งส่วน
ในสาม)

เล่ม ๔๕ หน้า ๕๘ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕

ค่าใช้จ่ายในการเก็บภาษีทุกอย่าง ท่านให้รัฐบาลเป็นผู้เสีย

ภาค ๒

ภาษีที่ดินซึ่งมิได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือน

หรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ

มาตรา ๑๖ ค่าภาษีในภาค ๒ นี้ ให้ผู้รับประเมินชำระปีละครั้ง ตามค่ารายปีของทรัพย์สิน คือที่ดินซึ่งมิได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ โดยอัตราร้อยละเจ็ดแห่งค่ารายปีนั้น ๆ

“ค่ารายปี” ตามภาค ๒ นี้ ท่านกำหนดว่าหนึ่งในยี่สิบแห่งราคาตลาดของทรัพย์สิน

มาตรา ๑๗ ที่ดินดังต่อไปนี้ ท่านให้ยกเว้นจากบทบัญญัติแห่งภาคนี้

(๑) ที่ดินของรัฐบาลซึ่งใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะ

(๒) ที่ดินของโรงพยาบาลสาธารณะและโรงเรียนสาธารณะซึ่งกระทำกิจการอื่นมิใช่เพื่อเป็นผลกำไรส่วนบุคคล และใช้เฉพาะในการรักษาพยาบาลและการศึกษา

วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๙๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๙ หน้า ๕๕

(๓) ที่ดินซึ่งเป็นศาสนสมบัติอันจะเพาะในศาสนา
กิจอย่างเดียว

(๔) สุสานสาธารณะ

ภาค ๓

วิธีดำเนินการประเมินและจัดเก็บภาษี

ซึ่งกล่าวในภาค ๑ และภาค ๒

หมวด ๑

การประเมิน

มาตรา ๑๔ ค่ารายปีของปีที่ล่วงแล้วนั้น ท่านให้เป็น
หลักสำหรับการคำนวณค่าภาษีซึ่งจะต้องเสียในปีต่อมา

มาตรา ๑๕ ภายในสองเดือนนับแต่วันที่ ๑ เมษายน
ทุก ๆ ปี หรือตั้งแต่จันทรพระราชนิพนธ์ขึ้นในท้องที่ใหม่

พนักงานเจ้าหน้าที่จะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และ
หรือ

ในหนังสือพิมพ์ และ) ณ ที่ว่าการอำเภอ และ) โดยทาง
หรือ) หรือ)

กำหนดให้ผู้ใหญ่บ้านให้ผู้รับประเมินผู้มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน
ที่ตั้งอยู่ในท้องที่ซึ่งให้ใช้พระราชนิพนธ์ขึ้น ไปปรับแบบพิมพ์
ลงในกำหนดไม่น้อยกว่าสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้ประกาศ

เล่ม ๔๕ หน้า ๖๐ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕

แล้วให้กรอกข้อความตามที่ตนทราบลงในแบบนั้นเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถกำหนดค่ารายปีของทรัพย์สินในปีที่ล่วงแล้วมานั้น. แบบพิมพ์นี้กรมการอำเภอจะได้จ่ายให้โดยมิตติราคา

ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าจำเป็น ก็อาจมีหนังสือแจ้งความไปยังผู้เช่า หรือผู้ครองทรัพย์สินนั้นเพื่อสอบถามข้อความเช่นเดียวกันอีกด้วยก็ได้ เมื่อได้กระทำเช่นนั้นแล้ว ท่านว่าผู้เช่าหรือผู้ครองนั้นต้องอยู่ในบังคับและมีความรับผิดชอบเช่นเดียวกับผู้รับประเมินในบทต่อไปนี้ เพียงที่เกี่ยวกับการสอบสวนข้อความ

มาตรา ๒๐ แบบพิมพ์นี้ท่านให้ผู้รับประเมินหรือผู้เช่าและผู้ครองกรอรายการตามที่บัญญัติไว้ในมาตราก่อน และรับรองข้อความนั้นว่า เป็นความจริงตามความรู้เห็นของตนแล้วลงวัน เดือน ปี และนามของตนส่งคืนไปยังกรมการอำเภอ ผู้รับประเมินต้องส่งคืนภายในกำหนดวันในประกาศผู้เช่าและผู้ครองต้องส่งคืนภายใน สามสิบ วัน นับแต่วันรับหนังสือแจ้งความ

มาตรา ๒๑ ท่านให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพิจารณาแบบใบแจ้งรายการนี้ และถ้าเห็นจำเป็นก็ให้มีอำนาจสั่งให้ผู้

วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๖๑

รับประเมินแสดงรายการเพิ่มเติมละเอียดยิ่งขึ้น และถ้าจะ
เรียกให้นำ พะยานหลักฐานมาสนับสนุนข้อความในรายการ
นั้นก็ได้

มาตรา ๒๒ ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับคำตอบจากผู้
รับประเมินภายในสิบวันหรือได้รับคำตอบอันไม่เพียงพอให้
ท่านให้มีอำนาจออกหมายเรียกผู้รับประเมินมาณสถานที่ซึ่ง
เห็นสมควร และให้นำพะยานหลักฐานในเรื่องอสังหาริม
ทรัพย์นั้น ๆ มาแสดงตามซึ่งเห็นจำเป็น กับให้มีอำนาจซัก
ถามผู้รับประเมินในเรื่องใบแจ้งรายการนั้น

มาตรา ๒๓ เพื่อประโยชน์ในการประเมิน ให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะเข้าไปตรวจตราทรัพย์สินได้ด้วยตนเอง
ต่อหน้าผู้รับประเมิน ผู้เช่า หรือผู้ครอง หรือผู้แทน ระวัง
เวลาพระอาทิตย์ขึ้น และพระอาทิตย์ตก และเมื่อผู้รับ
ประเมิน ผู้เช่าหรือผู้ครองได้รับคำขอร้องแล้ว ก็จะต้อง
ให้ความสะดวกตามสมควรแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการตรวจ
ตรานั้น ในการนี้ผู้รับประเมิน ผู้เช่าหรือผู้ครองจะต้องได้รับ
แจ้งความเป็นลายลักษณ์อักษรให้ทราบไม่ต่ำกว่าสี่ สิบแปด
ชั่วโมงก่อนตรวจ

เล่ม ๔๘ หน้า ๖๒ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕

มาตรา ๒๔ เมื่อได้ไต่สวนตรวจตราแล้ว ให้เป็นหน้าที่
ของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่จะกำหนด

(ก) ประเภทแห่งทรัพย์สินตามมาตรา ๖

(ข) ค่ารายปีแห่งทรัพย์สิน

(ค) ค่าภาษีที่จะต้องเสีย

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งรายการตามที่ได้กำหนดไว้นั้น
ไปยังพนักงานเก็บภาษี ให้พนักงานเก็บภาษีแจ้งรายการ
ประเมินไปให้ผู้รับ ประเมินทรัพย์สินใน ท้องที่ของตนทราบ
โดยมิชักช้า

มาตรา ๒๕ ผู้รับประเมินผู้ใดไม่พอใจในการประเมินไซ้
่ทูลว่าอาจยื่นคำร้องต่ออธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศา
ภิบาลตามแต่จะได้อำหนดไว้ เพื่อขอให้พิจารณาการประเมิน
นั้นใหม่ โดยวิธีการดังจะได้กล่าวต่อไป

มาตรา ๒๖ คำร้องทุก ๆ ฉบับ ให้เขียนในแบบพิมพ์
ซึ่งกรมการอำเภอจ่าย เมื่อผู้รับประเมินลงนามแล้วให้ส่ง
ต่อกรมการอำเภอในท้องที่ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ภายในเวลา
สิบห้าวันนับตั้งแต่วันที่ได้รับความตามมาตรา ๒๔ นั้น
เพื่อให้ส่งต่อไปยังอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาล
แล้วแต่กรณี

วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๕๓

มาตรา ๒๗ ถ้าคำร้องยื่นภายหลังเวลาซึ่งกำหนดไว้ใน
มาตราล่อน ท่านให้อธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศา
ภิบาลมีหนังสือแจ้งความให้ผู้รับประเมินทราบทั่วหมดสิทธิที่
จะให้พิจารณาการประเมินใหม่ และจำนวนเงินซึ่งประเมิน
ไว้นั้นเป็นจำนวนเด็ดขาด เมื่อเป็นดังนี้ ห้ามไม่ให้คัดติ
งขึ้นสู่ศาล เว้นแต่ในปัญหาข้อกฎหมายซึ่งอ้างว่าเป็นเหตุ
หมดสิทธิเช่นนั้น

มาตรา ๒๘ เมื่ออธิบดีกรมสรรพากรหรือผู้แทน หรือ
สมุหเทศาภิบาล แล้วแต่กรณี ได้รับคำร้องแล้ว มีอำนาจ
ออกหมายเรียกผู้ร้องมาซักถาม แต่ต้องให้ทราบล่วงหน้า
ไม่น้อยกว่าสิบวัน

มาตรา ๒๙ ผู้ร้องผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกของอธิบดี
กรมสรรพากรหรือผู้แทน หรือสมุหเทศาภิบาล หรือไม่ยอม
ให้ซักถาม หรือไม่ตอบคำถาม หรือไม่นำพยานหลักฐาน
มาสนับสนุนคำร้องของตนเมื่อเรียกให้มานั้น ท่านว่าผู้นั้น
หมดสิทธิที่จะขอให้พิจารณาการประเมินใหม่ และจำนวน
เงินซึ่งประเมินไว้นั้นเป็นจำนวนเด็ดขาด แต่ทั้งนี้ไม่ให้เป็น
การปลดปล่อยผู้ร้องให้พ้นจากความรับผิดชอบในการแจ้งความ
เท็จโดยเจตนาหรือโดยที่รู้อยู่แล้วว่าเป็นเท็จ

เล่ม ๔๕ หน้า ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕

มาตรา ๓๐ คำชี้ขาดของอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาลนั้น ให้แจ้งไปยังผู้ร้องเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้ามีการลดจำนวนเงินที่ประเมินไว้เป็นจำนวนเท่าใดก็ให้แจ้งไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อจะได้แก้ไขบัญชีการประเมินตามคำชี้ขาดนั้น

มาตรา ๓๑ ผู้รับประเมินผู้ใดไม่พอใจในคำชี้ขาดของอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาล จะนำคดีไปสู่ศาล เพื่อแสดงให้ศาลเห็นว่า การประเมินนั้นไม่ถูกต้อง แต่ต้องทำภายในสามสิบวัน นับแต่วันรับแจ้งความให้ทราบคำชี้ขาด

ถ้าอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาลชี้ขาดว่าผู้รับประเมินหมดสิทธิที่จะให้การประเมินของตนได้รับพิจารณาใหม่ตามมาตรา ๒๕ ห้ามมิให้นำคดีขึ้นสู่ศาล เว้นแต่ในปัญหาข้อกฎหมายซึ่งอ้างว่าเป็นเหตุหมดสิทธินั้น

มาตรา ๓๒ เมื่อคำพิพากษาที่สุดของศาลซึ่งแก้คำชี้ขาดของอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาลนั้น ได้ส่งไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แก้ไขบัญชีการประเมินให้ถูกต้องโดยเร็ว

มาตรา ๓๓ การขอยกเว้น ขอให้ปลดภาษีหรือขอลดค่าภาษีตามความในภาค ๑ และภาค ๒ นั้น ผู้รับประเมิน

วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๖๕

ต้องเขียนลงในแบบพิมพ์ที่ยื่นต่อกรมการอำเภอทุก ๆ ปีพร้อมด้วยพยานหลักฐานที่จะสนับสนุน เพื่อว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้สามารถสอบสวนให้แน่นอนโดยการไต่สวน หรือวิธีอื่นว่าคำร้องขอ นั้นมีมูลดีและควรจะให้ยกเว้น หรือปลดหรือลดภาษีเพียงใดหรือไม่

มาตรา ๓๔ ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งยกคำขอยกเว้นหรือคำขอให้ปลดภาษีหรือลดค่าภาษีก็ให้แจ้งคำชี้ขาดไปยังผู้รับประเมิน และผู้รับประเมินมีสิทธิเช่นเดียวกับในเรื่องที่ได้ป่งไว้ในหมวดนี้ว่าด้วยการประเมิน

มาตรา ๓๕ ในการกำหนดค่าภาษนั้น เศษที่ต่ำกว่าครึ่งสตางค์ให้ตัดทิ้ง ถ้าครึ่งสตางค์ขึ้นไปให้นับเป็นหนึ่งสตางค์

มาตรา ๓๖ หนังสือแจ้งความและหมายเรียกตามพระราชบัญญัตินี้จะให้คนนำไปส่งหรือจะส่งโดยทางจดหมายไปรษณีย์ลงทะเลเบียนก็ได้ ถ้าให้คนนำไปส่งเมื่อผู้ส่งไม่พบผู้รับไซ้จะส่งให้แก่บุคคลใด ซึ่งมีอายุเกินยี่สิบปีที่อยู่ในบ้านเรือนหรือสำนักคารค้าของผู้รับก็ได้ . และการส่งเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นการพอเพียงตามกฎหมาย

ถ้าหาตัวผู้รับมิได้ และไม่มีบุคคลที่จะรับดังกล่าวข้างบนไซ้ ท่านว่าอาจส่งโดยวิธีปิดหนังสือแจ้งความหรือหมาย

เล่ม ๔๕ หน้า ๖๖ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕

นั้นในที่ที่เห็นได้ถนัดที่ประทับบ้านผู้รับ หรือโฆษณาในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นได้

มาตรา ๓๗ - ถ้าผู้รับประเมินจะต้องลงนามในแบบพิมพ์ใดตามพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าจะมอบฉันทะเป็นลายลักษณ์อักษรให้ตัวแทนลงนามแทนก็ได้ ถ้าผู้รับประเมินได้รับหมายเรียกตัวตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากที่กล่าวในหมายเรียกว่าต้องไปเอง ท่านว่าจะมอบฉันทะเป็นลายลักษณ์อักษรให้ตัวแทนไปแทนตัวก็ได้

แต่พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องพอใจว่าผู้แทนนั้นได้รับมอบอำนาจโดยชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

หมวด ๒

การเก็บภาษี

มาตรา ๓๘ คำภาษานั้น ท่านให้ผู้รับประเมินชำระค่าธรรมเนียมการอำเภอแห่งท้องที่ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ ภายในเก้าสิบวัน นับตั้งแต่วันที่ได้รับความทราบการประเมิน

มาตรา ๓๙ ถ้ามีผู้ยื่นฟ้องต่อศาลตามความในมาตรา ๓๑ ท่านห้ามมิให้ศาลประทับเป็นฟ้องตามกฎหมาย เว้นแต่จะเป็นนี้พอใจศาลว่าผู้รับประเมินได้ชำระค่าภาษีทั้งสิ้นซึ่งถึง

วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๙ หน้า ๖๗

กำหนดต้องชำระ เพราะเวลาซึ่งท่านให้ไว้ตามมาตรา ๓๘ นั้น
ได้สิ้นไปแล้ว หรือจะถึงกำหนดชำระระหว่างที่คดีอยู่ในศาล
ถ้าศาลตัดสินให้ลดค่าภาษี ท่านให้คืนเงินส่วนที่ลดนั้น
ภายในสามเดือน โดยไม่คิดค่าอย่างใด

มาตรา ๔๐ ค่าภาษีนั้น ท่านให้เจ้าของทรัพย์สินเป็นผู้เสีย

แต่ถ้าที่ดินและโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ เป็น
ของคนละเจ้าของ เจ้าของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่าง
อื่น ๆ ต้องเสียค่าภาษีทั้งสิ้น ในกรณีเช่นนั้น ถ้าเจ้าของ
โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ไม่เสียภาษี ท่านว่า
การขายทรัพย์สินทอดตลาดของผู้นั้นตามมาตรา ๔๔ ให้รวม
ขายสิทธิใด ๆ ในที่ดินอันเจ้าของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้าง
อย่างอื่น ๆ ยังคงมีอยู่นั้นด้วย

มาตรา ๔๑ ถ้าผู้รับประเมินยื่นคำร้องและปรากฏว่าผู้รับ
ประเมินได้เสียหายเพราะทรัพย์สินว่างลงหรือทรัพย์สินชำรุด
ถึงจำเป็นต้องซ่อมแซมในส่วนสำคัญ ท่านว่าพนักงานเจ้า
หน้าที่จะลดค่าภาษีลงตามส่วนที่เสียหาย หรือปลดค่าภาษี
ทั้งหมดก็ได้

เล่ม ๔๕ หน้า ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕

ถ้าผู้ร้องไม่พอใจ ท่านว่าจะร้องขอให้อธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาลพิจารณาอีกชั้นหนึ่งก็ได้ คำตัดสินของ อธิบดีกรมสรรพากรหรือสมุหเทศาภิบาลนั้น ท่านว่าเป็นคำ ตัดสินเด็ดขาด

หมวด ๓

ค่าภาษีค้ำ

มาตรา ๔๒ ถ้าค่าภาษีมียุได้ชำระภายในเวลาที่ได้กำหนด ในหมวด ๒ ไซ้ ท่านว่าเงินค่าภาษีนั้นค้างชำระ

มาตรา ๔๓ ถ้าเงินค่าภาษีค้างชำระ ท่านให้เพิ่มจำนวน ขึ้นตั้งอัตราต่อไปนี้

(๑) ถ้าชำระไม่เกินหนึ่งเดือนนับแต่วันพ้นกำหนดเวลา ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๘ ให้เพิ่มร้อยละสองครึ่งแห่งค่าภาษี ที่ค้าง

(๒) ถ้าเกินหนึ่งเดือนแต่ไม่เกินสองเดือน ให้เพิ่ม ร้อยละห้าแห่งค่าภาษีที่ค้าง

(๓) ถ้าเกินสองเดือนแต่ไม่เกินสามเดือน.. ให้เพิ่ม ร้อยละเจ็ดครึ่งแห่งค่าภาษีที่ค้าง

(๔) ถ้าเกินสามเดือนแต่ไม่เกินสี่เดือน ให้เพิ่มร้อยละ สิบแห่งค่าภาษีที่ค้าง

วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๖๕

มาตรา ๔๔ ถ้าค่าภาษีและเงินที่ขึ้นนั้นมิได้ชำระภายใน
สี่เดือนนับแต่วันพ้นกำหนดที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๘ ท่านว่า
พนักงานเก็บภาษีอาจสั่งตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความ
แพ่ง ร.ศ. ๑๒๗ ให้ยึดและขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้
ค้างชำระ เพื่อจะได้เอาเงินมาเสียภาษี ค่าธรรมเนียมและ
ค่าใช้จ่าย โดยมีต้องขอให้ศาลสั่งหรือออกหมายยึด

มาตรา ๔๕ ถ้าค่าภาษีค้างอยู่และยังมิได้ชำระขณะเมื่อ
ทรัพย์สินได้โอนกรรมสิทธิ์ไปเป็นของเจ้าของใหม่โดยเหตุ
ใด ๆ ก็ตาม ท่านว่าเจ้าของคนเก่าและคนใหม่เป็นลูกหนี้
ค่าภาษีนั้นร่วมกัน

ภาค ๔

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๔๖ ผู้ใดละเลยไม่แสดงข้อความตามที่กล่าวไว้ใน

มาตรา ๒๐ เว้นแต่จะเป็นด้วยเหตุสุดวิสัย ท่านว่าผู้นั้น
มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๔๗ ผู้ใดโดยรู้อยู่แล้วหรือจงใจละเลยไม่ปฏิบัติ
ตามหมายเรียกของพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่แจ้งรายการเพิ่มเติม
ละเอียดยิ่งขึ้นเมื่อเรียกร้อง ไม่นำพยานหลักฐานมาแสดง
หรือไม่ตอบคำถามเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ซักถาม ตามความ

เล่ม ๔๕ หน้า ๑๐ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕

ในมาตรา ๒๑ และ ๒๒ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษ
ปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๔๘ ผู้ใด

(ก) โดยรู้อยู่แล้วหรือจงใจยื่นข้อความเท็จ หรือให้
ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยคำอันเป็นเท็จหรือนำพยาน
หลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลียงหรือจัดหาทางให้ผู้อื่น
หลีกเลียงการคำนวณค่ารายปีแห่งทรัพย์สินตามที่ควรก็ได้

(ข) โดยความเท็จ โดยเจตนาละเลย โดยฉ้อโกง โดย
อุบาย โดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดทั้งสิ้นที่จะหลีกเลียงหรือ
พยายามหลีกเลียงการคำนวณค่ารายปีแห่งทรัพย์สินของตน
ตามที่ควรก็ได้

ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน
หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๗๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๕ หน้า ๗๑

บัญชีแสดงท้องที่ซึ่งพระราชบัญญัติภาษี
โรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕

พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้ในจังหวัดพระนคร ภายในเขตต์
จัดการสุขาภิบาล ดังได้ประกาศเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน พุทธ
ศักราช ๒๔๖๖ คือ

ตามแนวฝั่งตะวันออกแม่น้ำเจ้าพระยา ตั้งแต่ปากคลอง
สามเสนลงไปถึงถนนสาทรฝั่งใต้ เลียบไปตามถนนสาทร
ถนนวิฑูย ตัดเส้นตรงไปคลองสามเสน เลียบไปตาม
คลองสามเสนฝั่งใต้จนออกปากคลองบรรจบแนวฝั่งแม่น้ำเจ้า
พระยาโดยรอบ

กับให้มีอาณาเขตต์ห่างจากถนนสาทรฝั่งใต้ ถนนวิฑูย
และเส้นตรงไปคลองสามเสนออกไปทางทิศใต้ อีก ๑๕ เส้น